

[Aksel Larsen.]

ogsaa paa de Produkter, der fabrikeres herhjemme af tilsvarende Art, saaledes at Forbrugerne i allerhøjeste Grad kommer til at betale mere i Skat og Afgift, end der udbetales mere i Arbejds løn til dem, der kommer i Arbejde herhjemme.

Andre væsentlige indirekte Beskatningsposter, som jeg nævner her, fordi Befolkningen ikke i Almindelighed gør sig klart, hvilke kolossale Summer det drejer sig om, er Ølskatten, som er oppe paa 33,3 Mill. Kr., Cigar- og Cigaret skatten, som er paa 31,9 Mill. Kr., og som, ligesom alle indirekte Skatter, væsentlig hviler paa de billigere Sorter, altsaa væsentligt rammer de fattige. Der er en Post, der hedder Tillægsafgift paa Benzin. Den udgør 14 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., hvilket — alle andre Betragtninger lagt til Side — kun kan virke til Fordyrelse af Varer, fordi det fordyrer Transporten. Der er dernæst en Post paa 3,9 Mill. Kr., altsaa omtrent 4 Mill. Kr., som Staten vil indtjene alene ved en Skat paa Kaffetil sætning.

Endelig er der 3 samlede Poster af Betydning, som alle angaar Sukkeret og Sukkervarer. De er paa tilsammen 27,7 Mill. Kr. Den danske Stat, som har givet Sukkerfabrikerne noget nær Monopol paa Sukkerfabrikation og -import, opkræver paa Befolkningens Sukkerforbrug en aarlig Skat paa over 27 Mill. Kr. foruden Tolden paa den Del af Sukkeret, der faar Lov til at blive indført hertil fra Udlandet.

Hvis det er Udtryk for Regeringens Beskæftigelsespolitik, tror jeg ikke, det vil falde vanskeligt at udregne, at hvis man undlod den Slags grove indirekte Skattepaalæg og i Stedet for udskrevede direkte Skatter til det samme Beløb og anvendte Provenuet af dem til at sætte Arbejde i Gang, saa vilde der komme betydelig flere Arbejdere i Arbejde, end der nu er beskæftiget ved Sukkerfremstilling herhjemme. Og det er ogsaa ret interessant, at Regeringen paa dette som paa saa mange andre Punkter er kommet i den mest øjensynlige Modstrid med dem, der i sin Tid har givet den Mandat til at være Regering — i dette Tilfælde med Sukkerhusarbejderne i København. De vedtog den 25. Juli en Resolution, hvori de paa det skarpeste protesterer imod og misbilliger Regeringens Sukkerordning, som de siger har bevirket, at Arbejdsløsheden er steget i deres Erhverv.

Men hele denne Krise-, Prisstignings- og Skatte-Politik tjener altsaa ikke til at afhjælpe Krisen; den tjener til at afhjælpe Krisen for Overklassen, og den tjener til

at flytte Krisebyrderne, ved at man tager fra Arbejderne og Forbrugerne og giver til Finanskapitalen. Denne saakaldte økonomiske Krisepolitik har naturligvis været parret med en social Krisepolitik, som vi ogsaa er nødt til at ofre en Smule Opmærksomhed.

Der er jo stadig væk Arbejdsløshed, og medens Regeringen ynder at prale med, at den har skaffet saa mange Mennesker i Arbejde, bl. a. ved de omtalte kolossalt fordyrende Prisforanstaltninger, saa kan vi jo nu temmelig let paavise, at der ikke er gjort tilnærmelsesvis, hvad der kunde gøres — f. Eks. hvad Bemandingsproblemet for danske Skibe angaar. Regeringen har her gennemført nye Bemandingsregler, som er blevet mødt af de danske Søfolks enstemmige Protest, og som — det kan bevises klart — fører til en stadig stigende Underbemanding af danske Skibe og til stigende Arbejdsløshed blandt de danske Søfolk.

Dér, hvor Regeringen er Arbejdsgiver, f. Eks. inden for Statsbaner, Postvæsen o. s. v., drives der en haardhændet Rationaliseringspolitik, som medfører dels direkte Personaleindskrænkninger, dels at Udvidelser ikke modsvares af Nyantagelser af Personale. Og samtidig hermed nægter Regeringen paa dette Omraade, hvor den selv er Arbejdsgiver, overhovedet at indgaa paa en Diskussion om Arbejdstidsforkortelse. Vi har den 10. Marts 1933 forelagt et Lovforslag desangaaende her i Tinget; vi fik Lov til at forelægge det, men det er aldrig blevet diskuteret — Regeringen ønsker nemlig ikke her fra Tingets Talerstol at tage Stilling til det, fordi den er Modstander af det og længst muligt ønsker at hemmeligholde dette sit Standpunkt for den arbejdende Befolkning.

Det er klart, at hvis man paa dette Punkt lod Staten gaa i Spidsen, vilde det medføre, dels at Arbejds mulighederne steg i Statens Virksomheder og ved Statsarbejder, dels at der blev lagt et passende Tryk paa Kommunerne, hvor Socialdemokratiet jo mange Steder er i Flertal, saaledes at de ogsaa kunde gaa over til 7 Timers Dagen, og endelig vilde det medføre, at der blev givet Arbejderne i de private Erhverv en mægtig Løftestang i deres Kamp for Arbejdstidsforkortelse.

Hvad de arbejdsløse angaar, er Kriselovgivningen ophørt, og vi har af Socialministeren, som dog selv har følt sig foranlediget til at stille Forslag om en Slags ekstra Krisehjælp, faaet at vide, at Socialreformen er fuldt tilstrækkelig, og at alle